

Kuva tekstin virittäjänä

Hän huokaisi ja paransi sateenvarjon asentoa. Ruusukimppu näytti kirkkaalta ankeassa säässä. Raskaat vesipisarat tippuivat hiljaa taivaalta. Hänestä tuntui siltä, kun taivas olisi itkenyt hänen kanssaan. Kuin taivas olisi tietänyt miltä hänestä tuntui.

Hautausmaalla oli muitakin ihmisiä, hän ei ollut yksin. Ja vaikka hautausmaa olisikin ollut tyhjä, ei hän silti olisi yksin. Sillä hänen aarteensa oli siellä. Hänen aarteensa oli haudattu tänne vasta vuosi sitten. Hänen upea, aina täydellinen vaimonsa. Nainen, jonka kanssa hän oli viettänyt lähes 70 pitkää vuotta. Hänen elämänsä upeimmat 70 vuotta.

Hän tuijotti hautakiveä hiljaa huokaisten. Askeleet lähtivät kuitenkin viemään kohti katosta, jossa oli vesihana sekä kastelukannuja. Hän otti kastelukannun ja täytti sen vedellä. Hautakiven päälle oli tippunut roskia, jotka hän halusi vedellä puhdistaa pois. Hänen aarteensa hautakiven täytyi olla täydellinen. Vesi huuhtoi roskat pois. Hän kyykistyi hieman jäykästi ja laski ruusut sekä sateenvarjon. Hän tarttui lapioon, ja hieman tärisevin käsin hän kaivoi kuopan ruusuille. Siihen hän laski ruusut, peittäen niiden juuret multa.

Muistiin palasi hetkiä, jolloin hän oli antanut silmäterälleen ruusuja. Täydellisen punaisia ruusuja. Aivan kuten hänen vaimonsa huulet, joita hän oli lukemattomat kerrat suudellut. Niitä huulia ja niillä huulilla ollutta hymyä hän ei koskaan unohtaisi.

Hän kapusi hitaasti seisomaan, nostaen sateenvarjon taas päänsä yläpuolelle. Hän katseli hetken hautakiveä, muistellen, hyväillen jokaista muistoa mielessään. "Minä rakastan sinua", hän kuiskasi ja sulki silmänsä, kyyneleen vierähtäessä poskelle kuin taivaan harmaa vesipisara.

Ella Miettinen 14C